

Odplata.

Ferida od Eitke Krasoborná.
Pukračování IV.

"Počtyla vás, dráhá Augusto!"
pravil jasnym, důvěřivým hlasem,
"v pomozte mi uvěřit konečnou
pravdu, — pomozte mi stát se
nešťastným člověkem, jestli tak
sáhá, tak podobně přeludu?"
"Neudržuji se ještě oddati se
radosti, bojím se posad, la bych
se sklámala!" odpověděla slova.

nebná, zádná služebnice raději
nechala títit hrobový kámen na
srdci něm, než by se vydala
hřbitvu, němá — němá jsem
světla,
že její vinou dítě má stracono
světlem bloudí; věděla nešťastno-
ce, že bych byl sůlil... Umlví
vše se s matkou mrtvého dítěte,
odella, ani by kdo věděl, kam;
jen této světila úkryt svůj, jeoua
s ní v stálém spojení, by okamži-
tě svědectví jejího mohla se do-
volat, kdyby řízení osudu sku-
tečně Lila jestli kdya se objevila;
Hostivice pak zřítavila v dou-
maň, že jsem o strážě i spůsobu
smrti domněle Lily byl pravdivě
apraven; proto až posud nikdo o
ní neví, že jsem se s ní seznámil,
jen vypo-
vězený onen správec, jenž měl ja-
kde talent. Utobá žena pak ne-
chtěla na jej svět odněti šlék,
břídě se tajemství, a zjeviti mi
pohyb své chůvy, opřela se k
předu svou a povolavši k sobě kněž-
ku, propustila má.

"A není to všechno báčorka?"
ustránila zvolala Augustus.
"Můžete ještě pochybovat?"
pravil Stanislav a objasnil s nadle-
ným dítě svém, vstávkou na čsta jeho
dlouhý blažený polibek.
"A kdyby to všechno pravda by-
lo," hájila se ještě paní Netřebo-
vá, "kde máte důkaz, že právě to
dítě jest vaší Lilou?"
"Í ten snad se naleznou!" zvolal
Stanislav, v němž zableskla se
částečná myšlenka; "drabý tat
a dítěte zbudilého snad slovně
srdci, však neseo na krčku pro-
sté smuteční znamení, a to mu ji-
stě zůstalo, až bylo nalezeno!
Tažte se Vilmy; kde jest Vilma?"
"Ó, Vilma může vám povědit o
smutečním znamení, vyslechnuvil
celou naši rozmluvu!" v trpkosti
vyřítala mu paní a otevířela dveře,
že s nimi tužila nalésti Vilmu
bedlivě špehuje; vzkřikla však
a zděšeně trhá sebou zpět, neboť
užřela Vilmu na zemí skleslou,
bledou a nepohnutou. Všechni
sestoupili se kolem ubohé dívky;
dlouho ač jí tak ležela — byla
chládna se zálož se, že nedýchá,
Necitila polibků a neslyšela slov
Lidunčiny jež platila a hokekuje
u ní klečela. Augusta i Stanislav
pospěšili ji na pohovku a zkusili
vše, co mohli jí vzkřísit; dlouhá
dýchá uplynula chvíle, než volněji
všechny počala. Vilma poprvé
potevřela oči, aniž by to někdo
pozoroval; viděla, že nad ní sklá-
ní se muž — vzpomněla, že viděla
jej kdys skloněného se nad ote-
cem. Přemýšlela, kde asi se na-
chází; upjatě pohlížela na muže
neznámého i zakmitla se jí vzpo-
mnámka, že spatřila jej podruhé,
pátravši za průhlednou oponou;
kdo as to byl, že tak milým po-
citem naplňovala přítomnost jeho
vzbuzející se duši její? Skou-
mavě naň pohlížela a zpozorova-
la, že vedle něho stojí Lidunka —
či to nebyla její Lidunka? Proč
ovjvílo se ráme mužovo kolem ní;
je dítěte? A jeho tvář — to byla
Lidunčina tvář! Jakoby oslněny
aklonily a zavřely se opět sraky
její — oslnit jí bleek, v němž pa-
měť se jí navrátila. Věděla, po-
chopovala, pamatovala vše: "Li-
dunka — toť jeho dítě!" pravila
si v myšlenkách; "teď nastane
loučení, těžké, bolestné loučení —
vždy! a polohlasitě vzdychla:
"Na vždy!"

"Ona mluví!" báslivě šeptala
Lidunka oti svému.
"Neztrachuj se, mé dítě!" od-
pověděl jí Stanislav, libaje jí v
čelo, "ona brzy nabude vědomí;
promluvíva vskatku, myslím, že
dívám a smě."
"A nesmím jí vzbudit, ote?"
prosila Lidunka, tulíc se k němu.
"Ulekla bys jí," odpověděli.
"Ala až pootevře oči, pak na ni
smím promluvit?" a Lidunka li-
chtově přivlnula se v jeho náruč;
za odpověď dostalo se jí nekone-
ných polibků. "Ona sebou trhá!"
pravilo dítě, "o čem se jí asi zdá?"
Vilma viděla a slyšela vše, a
něco, co v srdci jejím zakrvácelo,
zvětšovalo jí, že to nebyl sen!
Osud sám uvedl Lidunku v náruč
otcovu, dítě, než ona sama byla
by mohla to učinit, a šleští obou
bylosti, jež nejvíce milovala, se
nylo jejím dilem; nezbyvalo jí
nic, než rozloučit se s nimi. Vzty-
čila se první vrací se se silou, a
podávaje Stanislavu ruku, pra-
vila s klidem zádušnějším: "Jsem
vyrovnaná — přijal jste již svou
odplatu."

"Nyní, dráhá Vilmo, nemohu
vám odpovědět," pravil Stanislav
s větším pohnutím. "Víte-li, kde
ste a co se přihodilo, — jakof se
mi zdá, že jste špině při smysoch
a paměti, — pak pochopíte, že se
mi nedostává slov v tomto okam-
žení."

"Není mu se jich nedostává,"
odtočila mřížím hlasem. "Šle-
chetný pane, přeji vám štěstí! Lá-
ducko má, s bohem, buď tobě bla-
že!" Objala stěhuu dívku a
kryla chvíli oči své v jejích kade-
řích.
"Proč se se mnou loučíte?" odle-
veně tážala se děvčátko.
"Loučíte se to s tebou tvá svátka-
řka, tvůj dědovek, tvá teta Vil-
ma. Buď šťastna, naše Lidun-
ko!"
"Ty mne ale neopustíš, Vil-
mo!"
"Nikdy! loučil se s tebou jen
— na dobrou noc!" a loučila se s
ní vřelě, vášnivě na tu krátkou
dobrou noc.
"Zůstavte mi již tedy již dno!"
zvolala Augusta se strojenou ra-
dostí; "vdíky vám, dobrá Vilmo!
ode dneška chci já sama pečovat
o ten drabý klenot? Svěřte mi
jí, Stanislave!"
"Komu na světě bych jí světil,
ne-li vám?" nadšeně odpovídal jí
jenich; "kdoť má a může jí více
milovat, než vy?" a Stanislav
popav Lilu svou za ruku, odvedl
jí od Vilmy a slavně v náruč Au-
gustinu jí odevzdal. Slečna ote-
vřela nevyčerpátný zdroj po-
krytství svého a plným proudem
slov lichotivých, celování a po-
libků obypala dítě, jehož nená-
viděla se všeč tvor na zemí
nejkrutější, a Stanislav pln blaže-
nosti na ni pohlížel, kdežto matka
nemohou pochopit počínání
její, rukama lomila; Vilma však
s trpkostí milé, skupení otce, dí-
čků i budoucí matky pozorovala.
"Ještě čas, bych odešla!" pra-
vila konečně, vstávaje, leč sklesla
zpět, nemohouc udržeti se v rov-
nováze.
"Zůstaňte u nás," vřelě vybě-
žela jí Augusta; "jste příliš slába,
byste šla domů."
"Vzduch mne osvěží," namítala
Vilma, vstávajíc nyní s pomocí Sta-
nislavovou.
"Zůstaň u mne, aneb mne vez-
mi s sebou!" prosila Lidunka.
"Neomhu, Lidunko!" odpovi-
dala, "půjdu k dědouškovi — k
otci svému, a tam již není tvůj
domov."
"A ráno přijdeš?" tážala se Li-
dunka.
"Uvidíš" odpověděla Vilma.
"A pokud nepřijde, Lidunko, pa-
matuj, že jsem v myšlenkách již
u tebe."
"Propovodím vás tedy," pravil
Stanislav, "až bych raději sám šel
otci vašemu Hei, že zůstapete u
Augusty."
"Ano, propovodte mne, pane!"
prosila Vilma, "odměním vás za
tu chůzi památkou, ne-li vám, te-
dy mně předrahou."
"Patnátkou? A jakou?" kvap-
ně tážala se paní Netřebová,
vzpomněvši na smuteční znamení.
"Je to jen malý křížek — žer-
ný, a se železa!" pravila Vilma;
"snad někdy sám jste jej zavěsil
na brádo Lidunčino!"
"Poslední to důkaz, že to
vskatku Lila! Zda mi nyní vě-
říte?" pravil Stanislav k paní
Netřebové.
Tato neodpověděla; špatný roz-
zmar její teprv tenkrát dosáhl
svého vrcholu, pak-li již nevědě-
la, co Hei; bylo to tieho před
bonfí.
"Pojdme tedy!" pravila Vilma,
"Děkuji vám za vaši péči, milo-
stivě dámy, a prosím, abyste od-
puštíly, že jsem vás potkala. Do-
brou noc!"
Stanislav též oběma přál do-
brou noc, leč s Lilou nerozloučil
se tak krátko; chtěla děvčina i s
Vilmou ještě se poodlovat, tato
však odvrátila tvář, dávaje jí tře-
s bohem.
Když téhož večera paní a sleč-
na Netřebová konečně přítomno-
sti Lidunčiny se sprostily, stouži-
vše jí na skvostnou postel, vypu-
kla po dlouhém mlčení boufe.
Něžná matka nazvala nepříliš
pochlebivými názvy svou dcera,
kteráž neprozřetelností svou upo-
zornila ženicha na dítě, jež jí má-
lo připravilo o státi,ce, neboť vět-
šina státek Stanislavových byla
děditvím po Lile, vlastní jeho
jmění neobnášelo ani polovici
jmění jejího.
"Aspoň mám jistotu!" hájila se
Augusta. Aspoň vím záhy, jak
mám jednat; háte by bylo, kdy-
by vám posud již se byla odvěřila."
"Nemusila se však odkřít — mo-
hly jsme jí zastít!" namítala
matka.
"Jak zastít!" divila se dcera;
"kde Stanislava sů a na dítě po-
hlédnu, vi vto!"
"Bláhová!" kárala jí matka,
"ně navš, kam bychme mohli
dítě lidským zrakům skrýt? K
čemu pak jsou kláštery?"
"DOBŘE!" čestně odtočila Au-
gusta; "jaké ale, pak-li by nás
někdo ual a soustě stihal? My-
slíte, že by Vilma nepohlédla zá-
měr náš?"
"A což by to nestálo za nákolik
tisoť zlatých, upatit té švateň
šleť?" namítala zas paní Netře-
bová.
"Ta by si je však upat nechal!"
odporovala Augusta, "ta nestou-
dá odvažje se Stanislava milo-
vat, jak se mi zdá, a zradila by
nás jemu!"
"Ba, nešťastně se to dnes shlu-
ko!" nahléřela matka; "tudim,
že Vilma uchodí vše, jakmile Sta-
nislava spatřila. Že pak jeme to
dítě dříve neviděla? Mohly jme
záhy učinit opatrný prostředek.
Nenáviděná dítě! Právě dnoe
musilo se k nám vlodit... a ty,
bláhová, eos to učinila! Licho-
tias se k té malé ohavě, jakobych
vskatku ještě štatek se Stanisa-
vem za možný mála!"
"A ty naš jsi nepomýšlíš?" di-
vila se Augusta; "tys tedy sku-
tečně chtěla spůsobit rozštěku?
Bez mála byla by se ti podařila,
kdyby nebylo duchapřítomnosti
a obezřetosti má."
"Jak že?" horlila se starostlivá
matka; "ty tedy zamýšlíš vzít si
otci dítě na krk, starat se o ně,
zlobit se s ním, a čekat konečně
s vlastním dítěti a mužem o ně-
kolika stoch ročních příjmů? To
je ta vaše obezřetost! Či nemáš
stoty, že Stanislav neustane a po-
kud mu všechny jeho statky nená-
vrátí? A co zbudé pak jemu zá-
měnu a tobe?"
"Právě to ještě nevíme!" vy-
světlovala Augusta, "a proto chci
dříve z bezpečných pramenů se
dovědět, mnoho-li má Stanislav
vlastního jmění, než se k něčemu
rozhodnu. Ostatně prozatím do-
stí bych dovedla použít dědového
Lily, a s ní samou málo bych se
ustarala; ó, vět mi, dovedla bych
jí brzy Stanislavu znechutit, že
by dnal pak více mne než jí. Pro-
to zůstaň zatím k němu vřídna;
na rozjeiti jest ještě času dost, až
dovím li se, že jeho jmění neob-
nášá ani padesát tisíc; leč ani pak
nesmělo by se to jinak státi než
se vší důstojností a v dobrotě;
styděia bych se, kdyby Stanislav
a svět zvěděl, že jsem jej chtěla k
vlři peněžám."
"Nevim, k čemu teba té šle-
chetnosti!" bručela paní Netře-
bová, leč šlechtná její dcera pro
dnoe přece vyhrála.
Kvapně co mohla, ubřřala se
Vilma k domovu svému, opřena o
rámě Stanislavovo. Hrobové ti-
cho a huatá tma smutně uvítaly
oba, když z olivěných stěn zahnu-
li do třešň uličky, jež avedla je do
labyrintu sobě podobných, jen je-
ště pustějš a temnějšich; nikde
nenaznačovalo osvěcené okno
semže cesty, již by nepovědomý
bohář zajistě byl pochybil jako
nezkušený plavec no moři. Vil-
ma byla na tisíckrát přelétla ce-
stu tuto, a nikdy nebyla jí tak
dlouhou a trdnou jako dnes; ne-
slyšela, že Stanislav několikrát jí
oslovil a nedávila mu odpovědi,
tak že chvílemi se mu zdálo, že
je jí to prováží němý stín, jenž ve
tmě ještě temněji se odrážel a je-
hož dotknouti nebylo ani citelné.
Konečně zastavila se Vilma u ní-
zkých dveří a otevřevši je, chtěla
prvodeci svému dáti s bohem, leč
slovo to změnilo se v příušleň
výkřik, jenž mu pronikl až na
dno duše.
"Co jest vám?" tážal se sou-
strastně, a slyšel místo odpovědi
utajený pláč.
"Vy jste mou Lila veim; milo-
vala, a těžko se s ní loučíte?" tá-
žal se dojat.
"Milovala jsem jí, leč loučil se
s ní blažena!" přemohla se, odpo-
věřila Vilma; "s hrdou radostí
vám jí vracím, jest vaše — a tím
jame navždy vyrovnán."
"Choctě mně i ji nemilostivým
tím slovem navždy odpudit?"
zarmouceně vytřkal jí Stanislav;
"nejsou vyrovnáni, teprv dlouho-
leté přátelství vyrovná, čím jam
jsem povinen."
"Pokud byla Lidunka opoiti-
něm srotem," pravila Vilma,
"nemusila se stydět za přátelství
chudé švadleny; ale nyní — vše-

mostatnějším se cítit, než ten, kdo
v nic krom sebe sama nespozděl!
Má práce mne naučila u vřít-
ném vědomí, a snižavši mne v
němšim vašem, pak slibil jste přis-
liti náhle —"